

MEDİNE'DE ÇOCUK OLMAK

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 06.10.2013 tarihli (214.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi rabb'il âlemin ve sallahu ve selleme ala seyyidina muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmain.

Değerli kardeşlerim;

Üç beş Müslüman bir araya gelip birbirimize desek ki: "Biz şu öğle namazını kime benzeterek kılıyoruz?" Desek bu soruya makul bir cevabımız elbette Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme benzeterek kılıyoruz. Müslüman'ız, Müslüman'ın namazı kime benzeyecek? Roma'da bir papaza benzeyecek hali yok. Elbette Medine'deki Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme benzeyecek. Ramazanı Şerif'te tuttuğumuz orucumuz kime benziyor? Kimin orucuna göre tutuyoruz diye sorsak bunun da cevabı bellidir. Haccımızı olimpiyat kurallarına göre yapmıyoruz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin haccına benzetiyoruz. Neden? Ee ona iman ettik. İman ettiğimiz Peygamberimizin sallallahu aleyhi ve sellem haccı haccımızdır. Namazı namazımızdır. Orucu orucumuzdur. Aynı kardeşlik ortamımızda samimi bir şekilde şöyle bir soru sorsak desek ki: "Çocuklarımızı kime göre yetiştiriyoruz?" Bu sorunun cevabını hangi Müslüman verirse versin Medine'de namaz kılan Resûlullah'ın namazı gibi ben de İstanbul'da namaz kılıyorum dercesine "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Medine'de Enes'i yetiştirdiği gibi ben de İstanbul'da çocuğumu yetiştiriyorum" diyemiyoruz maalesef. Desek buna kendimiz de güleriz.

Ortada bir sorun var. Namazımız Peygambere göre, haccımız Peygambere göre de çocuk terbiyemiz, yetiştirme tarzımız niye ona göre değil? Peygamber aleyhisselamin getirdiği Peygamberlik alanında çocuk yok mu? Çocuklar hariç sadece namazı öğretmek için gelmiş bir Peygamber mi? Hadi ticaretimizi filanca filanca güçler alabora etti de Medine pazarına uyduramadık pazarımızı. "Biz hurma satmıyoruz ki" deyiverdik diyelim. "Çocuklarımız, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Peygamberlik alanı dışına nasıl taşıdı?" Sorusunun cevabı bize bir gün sorulacak. "Namazdaki, oruçtaki, hacdaki Peygamber çocuk yetiştirirken nerede?" Sorusu sorulacak. Bu sebeple kardeşler, Medine'de kılınan namazları, Medine'de, Mekke'de yapılan hac ibadetini hangi hissiyat bize yaptırıyorsa çocuğumuzun olmasına dair ve olan çocuğu yetiştirmemize dair hissiyat da o olmalıdır. Keşke hacı efendilerimiz Medine'den bize hurma ve misvak getirme yerine Medine'de şarapçıların çocuklarının melekler gibi yetişmesini sağlayan Resûlullah'ı getirselerdi sallallahu aleyhi ve sellem.

Katil, şarapçı, cani, çöllerde yaşayan, deveden başka hayvan bile görmemiş deve gibi insanlardan Cebrail'le boy ölçüşen insanlar yetiştiren Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, mescidinde namazı öğrettiğinden fazla bu insan yetiştirme kuralını öğretmişti. Psikoloji, sosyoloji, coci cojiler yokken Resûlullah vardı sallallahu aleyhi ve sellem. Ve insanlığın o kötü hallerinden o meleklerle boy ölçüşen noktaya nasıl çıkılacağını ispat ederek bu dünyadan gitmişti. Bize namaz kadar, çocuk eğitimi de öğretip gitti. Evet, okul çantasında kalem defterin nasıl bulunacağını, çocuğun ödevlerini akşam mı yapacağını sabah mı yapacağını öğretmedi. Eften püften şeyler bunlar. Zaten geldi bir bilgisayar defteri de, kalemi de kaldırdı. İyi ki defter, kalem diye bir şart getirmemişti teknolojiye mağlup düşürecekti Peygamberimi. Ama başka şeyler öğretti.

Çocukla ilgili kan, kalp, ciğer, dudak, göz, kulak olacak şeyleri öğretti. Ana esasları öğretti. Çölde de, çadırda da, kuzeyde de, güneyde de, sıcakta da, soğukta da çocuk yetiştirmenin temel ilkelerini öğretti gitti. Çocukların üzerinde ceket mi olsun, önlükle mi okula gitsinler. Bu konulara girmedi. Okul üç katlı mı olsun beş katlı mı olsun, anaokuluna mı gitsin, baba okuluna mı gitsin

sözlerine karışmadı. Çölleri okul yapıp gitti. Anaları öğretmen yaptı gitti. Anaokulu diye bir şart getirmedi. Anayı okul yaptı. Anaları hazırlayın, gerisi önemli değil, dedi. Bize kek mi, pasta mı tarifi yapmadı. Buğday yetiştirmeyi öğretti gitti. Buğday senin olduktan sonra kek de kolay, pasta da kolay. Ekmek zaten kolay.

Bunun için kardeşlerim, artık namazlarımızda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi esas aldığımız gibi aile yuvamızda, ailemizin biricik varlığı olan çocuklarımızda da Resûlullah diye bir öğretmen buldurmamız gerekiyor sallallahu aleyhi ve sellem. Tekrar ediyorum. Pasta tarifi yapmadı, çörek tarifi yapmadı. O, buğday yetiştirmeyi öğretip gitti. Temel işler yaptı. Zaten aziz kardeşlerim, namazı da bir ilmi halden okuduğunuz zaman görürsünüz ki namazın rekât sayısını, rükûunu, secdesini öğretti gitti. Diğer ayrıntıları fukaha bize öğretiler. Namazı bile yüzde yüz tepeden tırnağa kadar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şekillendirmedi. O, ana esasıyla öğretti. İşte namazda kaşınırsan ne olacak, nereyi ne kadar tutarsan namaz bozulur, bozulmaz bunları fukahadan öğrendik. Ayrıntıları öğretecek bir vakti kalmadı bu dünyada zaten. Çocuk konusunda da böyle. Bu sebeple kardeşlerim, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in çocuk üzerindeki çalışmalarını insanlığa, dolayısıyla Müslümanlara kazandırdığı çocuk birikimini, Medine'de on yılda eli altında büyüyen kendisinin torunları, çocukları ve ashabının çocukları üzerindeki uygulamaları, ele aldığımızda şu noktalar dikkatimizi çekiyor:

1. Müthiş bir çocuk sevgisi var yüreğinde. Çocuğa dayanamıyor. Öyle canım yavrum deyip çocuğu bırakıp altı ay Çin'e giden birisi değil. Çocuklarını ciddi seviyor. Cihaddan, şahadet noktasından geri geliyor, kızı Fatıma'nın alnını öpmeden içeri girmiyor. Çocuklarından, torunlarından hatta kendi torunlarından olmayan sahabenin çocuklarından biri namazda secdedeyken omzuna çıkıyor. Çocuğun morali kırılmasın diye secdeden kalkmıyor. Müthiş bir çocuk sevgisi. Bu sevgiye dair örneklerle dolu hadisi şerifler.
2. Çocuklara bol bol dua ediyor. Şeker vermektен, oyuncak almaktan çok duası var. Mevcut hallerine geleceklere dualar ediyor. Örneklerini zikredeceğim inşallah.
3. Çocukları adam yerine koyuyor. Küçücük çocuk, beş yaşında çocuk, elli yaşında ihtiyarların yanında aynı kategoride onun yanında. Çocuklara yaşlarına göre değil, onları ileride görmek istediği adamlık tipine göre değerlendiriyor. Beş yaşında çocuğu oynatıyor, on yedi yaşında ordu teslim etti ona. On yedi yaşında ordu teslim edecek şekilde yedi yaşındayken oynuyordu onunla. Tekrar ediyorum. Biz önlükleri nasıl giyecek, kışın yün çorap mı giyecek, orlon mu faydalı, sentetik mi böyle şeyler yok Peygamber aleyhisselamda. Temel var. İnsan yetiştiren temel dinamikler Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de var.

Seviyor, müthiş çocuk sevgisi var. Hiçbir anne, teyze, nene o sevgiye muadil bir şey söyleyemez şimdi. Bir benzeri olmayan bir çocuk sevgisi var.

İki: çocuklara çok dua ediyor. Kendi çocuklarına, ashabının çocuklarına, ümmetinin çocuklarına. Duayı bir donanım olarak kullanmış.

Üç: çocukları nasıl görmek istiyorsa onlara o muameleyi yapmış. Bir çocuğu elli yaşında âlim biri görmek istiyorsa İbn Abbas'ta olduğu gibi ona âlim muamelesi yapmış. Dokuz yaşında bir çocuğu devesinin arkasına oturtmuş, doksan yaşında insanların anlamayacağı bizim standartlarımızda meseleler konuşmuş onunla. "Yavrum" diyor, bir defa çocuk olarak karşısına oturtuyor. Yavrumdan sonra dağ gibi sözler konuşuyor onunla. Bu çocuktur,

demiyor. Büyük olacak, diyor. Nasıl görmek istiyorsa o muameleyi yapıyor. Üç. Bu yetiştirme tarzının üçüncü kuralı.

4. Dağlar gibi bir sabırla çocuklara muamele etmiş. Sabır, sabır. Analarının sabrı bitti Peygamber'in sabrı bitmedi çocuklara. Annelere sabır takviyesi yapmış. Belki bin sene yaşasaydı bir çocuk da bin sene çocuk kalsaydı sabırla ona muamele edecekti demek ki. Herkese sabrı tavsiye etmiş. Kendisi de sabretmiş. En mühim işlerinden bir tanesini yavrucuğu Enes'e teslim etmiş: "git bunu filan yere götür" demiş. Aradan zaman geçmiş, namaz kılınmış, o iş olmamış, gitmiş ne oldu çocuğa bir şey mi oldu diye çıkmış, bakmış ki Enes oyun oynuyor. Arkadaşlarını bulmuş oynuyor. Ensesine elini koymuş "Enes gidiyorsun değil mi?" demiş. Döndüm baktım ki diyor Resûlullah. Unutmuş gideceği yeri. Götüreceği şey cebinde Enes oynuyor. "Gidiyorsun değil mi Enes" demiş. "Niye gitmedin yavrum" yok. "Gidiyorsun değil mi?" "Gidiyorum ya Resûlullah" demiş. Yalan değil gidiyor. Ama beş saattir oynuyor sokakta. Sabır deposu. Sabretmiş.

Ve beşincisi çocukların oyun hakkına -müsamaha etmek bir kenara- oyunlarını hak olarak onlara vermiş. Oynamış onlarla. Oynatmış. Ama namaz vaktinde değil, namazda değil. Çocukların oyunu hak ettiği yerlerde oynatmış.

Ve altıncısı kardeşler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin Medine'de yetiştirdiği çocuklar, analarının ürünüdür. Çünkü önce analarını yetiştirdi. Kadınlardan anne çıkardı. Cahiliye toplumunun vahşeti içerisinde kadını beş parasız, beş para etmez kıvamda gören bir toplumda "üç kız çocuğu yetiştir, onları evlendir, sana cennet garanti olsun" dedi. Hamza'ya parça parça ciğerleriyle cenneti vaat etti. Kızları yetiştiren annelere evlerinden cennet vaat etti. "Evlatlarınıza adil muamele edin ha" buyurdu. "Taraf tutacaksınız, kız çocuğunun tarafını tutun" diye tembih etti. Anne adaylarını cennetin üstüne çıkardı. Anne yetiştirdiği için de anaokulu ihtiyacı hissedilmedi Medine'de. Çünkü her anne doğal bir okuldu zaten. Anne aynanın karşısında, televizyonun önünde, komşularıyla muhabbette ömür tüketince anaokuluna ihtiyaç oldu bu sefer. Ama Medine sokaklarında analar, analar zaten okuldular. Resûlullah'tan -aleyhisselatu vesselam- aldıkları aşı zaten onları öğretmen yapmıştı. Bu nedenle bugün biz Medine'ye göre namaz kılanlar olarak Medine'de Resûlullah'la buluşup hac zevki yaşayanlar olarak -aleyhisselatu vesselam- çocuklarımız üzerinde ümmet-i Muhammed'den olmaları hususunda bir titizliğimiz, bir gayretimiz olacaksa bunun için, çocuk geliştirme, çocuk eğitimi, çocuk yetiştirme vakfı, yurtları yerine anne yetiştiren vakıflar, yurtlar kurmak zorundayız. Annesini yetiştiren zaten toplum yetiştirmiştir. Annelerin açığını kapatacak ne bir öğretmen ne bir kreş ne bir okul yoktur bu kâinatta. Kreş çocuk doğurabiliyor mu ki çocuk büyüsün. Doğuramadığını doğal bir ortamda hiçbir kreş hiçbir okul insan olarak yetiştiremez. Bin vakıf kurulacaksa bunların dokuz yüz tanesi kadınlara analık karakterinin aşısını yapacak vakıflar olmalıdır.

Osmanlı'nın filan yerdeki camisi, filan yerdeki kervan sarayına ihya etmek, restore etmek için harcayacağımız, şu kadar paramızı dursun, ilerde inşallah harcarız diye bekletelim, bir semtte beş tane salih kadın olacak, doğurduğu çocuğu ana rahminde iken Allah'a adayacak kadın olmaktan dolayı onur duyacak, "ben Hadice'yle dirileceğim, Aişe'yle dirileceğim" diye umutla ölümü bekleyecek kadın haline getiren vakıflara para harcayalım. Elbette bu vakıflardan bir tanesi de kadınlarımızın aynanın karşısına nasıl geçeceğini, nasıl giyineceklerini öğreten bir vakıf olsun, zararı yok. Bir vakıf da biçki dikiş öğretsin. Başka bir vakıf yemek yamayı öğretsin ama yüz vakfımızdan, derneğimizden, sosyal kurumumuzdan doksan tanesi eş olmayı, doğurmayı, çocuk büyütme öğretsin. Böylece

anaokullarının masrafından da kurtulmuş oluruz. Çünkü hormonla değil doğal bir mantıkla yetiştirdiğimiz çocuklarımız, çocuk yetiştirmeyi Allah'a kavuşacakları en büyük amellerden birisi olarak gören annelerimizin varlığı, Ümmet'imizin kurtuluşu demektir.

Kardeşler,

Saksıda buğday yetiştirmekle, tarlalarda, yüzlerce dönüm tarlada buğday yetiştirmek arasındaki farktır bu. Serada domates yetiştirmekle vadilerde domates yetiştirmek arasındaki farktır bu. Her kreş her okul saksıdır, seradır. Ana, vadidir. Ananın göğsünden çıkan süt, nesildir, ümmettir, insanlığın özüdür, Havva'dır, gerisi saksıdır. Saksıda yetişmez, demem. Serayı, domatesi yiyoruz zaten. "Ama sera" diyorlar üstüne. Doğal değil, orijinal değil. Orijinal değil. Paket paket seri çocuklar yetişir. Seri seri, numarası da var üstünde barkot numaralı çocuk. Yetiştir okullarda.

Bu Ümmet, Peygamberini aleyhisselatu vesselam namazda örnek aldığı gibi çocuk yetiştirme karakterinde de örnek almaya mecburdur. Bizim Peygamberimiz sadece namaz Peygamberi değildir. Bizim Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem çocuk yetiştirme Peygamberidir, siyaset Peygamberidir, cihat Peygamberidir, ziraat Peygamberidir, hayat Peygamberidir o. Medresede öğretmen değil ki sadece Arapça öğretip gidecek. Cami imamı mı zannettin sadece namaz kıldıracaktı sana. Hayat imamı o. Önderimiz, rehberimiz sallallahu aleyhi ve sellem.

Biz, onun çocuk yetiştirme tarzına dikkat edeceğiz. Çocuklarımızı seveceğiz. Çünkü çocuk delisi bir Peygamberin vardı senin sallallahu aleyhi ve sellem. Bir de kız çocuğu düşkünün bir Peygamberdi. Onlarca sahabisinin şehit düştüğü bir gazveden geliyor. Yirmi gün otuz gündür Medine'de değil. Mescidini özlemiş. Ashabını özlemiş. Üç günlük beş günlük beş haftalık on günlük ne kadarsa rapor alacak, önce kızı Fatıma'yı görüyor. "Nasılsın kızım?" diyor alından öpüyor ondan sonra diğer işlerine bakıyor. "Taraf tutacaksınız kız çocuğunun tarafını tutun" diyor. Çünkü kız çocuğu ana çünkü kız çocuğu saksı değil. Çünkü kız çocuğu tabiat kadar geniş. Vadiler kadar geniş çünkü sallallahu aleyhi ve sellem. Bu sevgiyi, bu sevgiyi taşıyan insan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "uydum Resûlullah'ın sünnetiyle namaz kılmaya" dediği gibi "uydum Resûlullah'a nesil yetiştiriyorum" diyebilir. Bu sevgi çocuklara, bu sevgi bu merhamet aynı zamanda bizim de Allah'tan merhamet görmemizdir. Aişe anamız diyor ki: "bir gün bir kadın geldi" Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem evine uğramış sadaka istiyor. Aişe anamız da üç dört tane hurmacık bulmuş evinde. Üç tane hurma vermiş onlara. Çocuklarına bu hurmaları vermiş kadıncağız. Bir tane de kendisi ağzına koyacak. Kadın da aç her halde. Çocuklar kendi hurmalarını çekirdeğiyle yutmuş analarının elindeki hurmayı almak istemişler. Anne de o elindeki son hurmayı ikiye bölüp çocuklarına vermiş. Yani kendi yememiş aç olduğu halde. Aişe anamız da bu manzaradan çok etkilenmiş. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geldiğinde böyle bir olay oldu ya Resûlullah demiş, "kadın çocuklarını o kadar seviyordu ki son hurmayı kendisi yiyecekti onu bile böldü çocuklarına verdi. Çok merhametliydi kadın" demiş Aişe annemiz kocası Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Resûlullah buyurmuş ki sallallahu aleyhi ve sellem "Aişe demiş. Esas manzarayı görmedin" demiş. "O annenin o çocuklara merhamet Allah'ın da o kadını affetme sebebi oldu" demiş. Merhamet yüklü bir Peygamber merhametini kopyalayan bir kadına da bir anneye bir babaya da Allah'ın rahmetini vaat ediyor. Bir baba bir anne çocuğunun ameliyat edilmesini, sünnet edilmesini seyredememlidir. Velev ki sünnet için iyi bir ameliyat tedavi için bile olsa çocuğunun derisinin kesilmesine bir baba tahammül edememeli. Baba yüreği. Doktor yüreği ayrı. Anne yüreği tahammül edememeli. Merhametten bulut öyle yüklü olmalı ki rüzgâra bile çarpsa boşalıp yağmur olmalıdır. Böyle bir Peygamberin ümmetiyiz sallallahu aleyhi ve sellem.

Sonra dua! Dua! Sadece namazda dua etmek yetmez. Yirmi dört saatin belki iki saatini insan teheccüde kalkıp çocuklarının duasını alacakları, çocuklarına dua yağdıracağı bir saat olarak geçirmelidir. Bir baba, bir anne evine ekmek taşıdığı kadar çocuklarının dosyasına dua taşımalıdır. Yirmi sene sonra, o öldükten otuz sene sonra tutsun bunlar zararı yok. Sen, otuz sene önce bir dua yapılmıştır bugün arabada giderken kıl payı kaza atlattım zannediyorsun, otuz sene önce ölmüş olan annenin duası bugün tecelli etmiştir haberin yoktur senin. Baba-anne evladının dua makinesidir. Dua! Dua makinesi. Tutmuyor yok, yapıp yapmadığı var. Dua tutturmak senin işin değil. Dua tutturmak kime ettiysen dua onun işidir. Allah'ın işidir o.

Ve çocuklarımızın Medine standartlarında yetişmesi için on yedi yaşında onlara İslam orduları başkumandanlığı görevini verecek mantıkla yetiştireceğiz. Heyhat! Vay halimize be! On yedi yaşındaydı Üsâme, altmış bir yaşında Ebu Bekir'i emir eli olarak Resûlullah ona teslim etti. Elli iki yaşındaydı Ömer bin Hattab, on yedi yaşında Ömer'in askeri durumundaydı. Bir de on yedi yaşında değil, yirmi yedi yaşında çocuğa bile bir kız teslim edilip evlendirileceği zaman yüz kere acaba diye sorulup veriliyor. Peygamber aleyhisselamin yokluk kıtlıkta yetiştirdiği on yedi yaşındaki ordular idare eden nesli bugün güya o Peygamberin namazıyla namaz kılan o Peygamberin haccını yapan o Peygamberin orucunu tutan ümmetinin elinde on yedi yirmi yedi yaşında kız idare edemez ev idare edemez, akşam bir ekmek yüz gram peynir alıp eve getirip bu kadını idare edemez diye düşündürülüyor ama ümmet aynı ümmet. Aman Allah'ım! Bir de mevlit dualarına baksan ashabi bile geçmiş bir ümmet. Ashabi bile geçmiş bir ümmet. Yalanla peynir gemisi yürüyor tabii. Aç tavuk dar ambarında görürmüş kendini. Yirmi üç, yirmi dört yaşında çocuk "evleneceğim" deyince, "lâ ilahe illallâh ne günlere kaldık niye evleniyor, ne oldu?" deniyor. Sen nasıl idare edeceksin deniyor. Medine'nin namazı var, çocuk yetiştirmeye geldi mi yok.

Çocuklarımızı ne görmek istiyorsak doğduğu günden itibaren o muameleyi yapacağız o çocuğa. Hasan radiyallahu anhu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem biricik torunu büyük torunu. Bir gün mescidde oynuyordu. Kucağına aldı, beş yaşında altı yaşında bir çocuktu. Öptü okşadı sonra buyurdu ki, bu yavrumun bu ümmeti barıştıracığı günü bekliyorum, dedi. Sonra da ümmet senelerce süren bir savaştan sonra bu mucizenin tahakkuk ettiği şekilde, Hasan'ın barıştırmasıyla tek bir ümmet haline geldi. Ne bekliyorsan doğduğu günden itibaren o tipi, o sözleri, çocuğun kulağına dökmen gerekiyor. Ve sabırlı olacaksın. Sabırlı olacaksın. Kırmak dökmek yok. Sabretmek demek sinir küpü olmak demek değildir. Bile bile sıkıntıya katlanıp yoluna devam etmek demektir. Şöyle zannetmeyesiniz aziz kardeşlerim. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Allah'ın sevgili kulu, biricik kulu, âlemlerin efendisi, her şey kalıbına döküldü. Bir kere dedi her şey oldu, kimse itiraz etmedi. Evine gelince her şeyi hazır buluyordu. Kahvesini içip yatıyordu, yatağı da açılmış oluyordu zaten kliması da açılmış oluyordu. Böyle bir Peygamber kimse hayal etmesin. Allah "koca koca dağları eritip önüne koyayım mı?" diye sordu, "doğal yaşayayım ya Rabb'i" dedi. Mucizelerle yol almadı. Dua edip işlerini duayla da hallettirmede. Bir insan nasıl iş yapıyorsa öyle yaptı. Çocuklarına tembih etti o gün her şey düzelmedi.

Buhari'den, Müslim'den, Nesai'den bir hadis nakledeceğim. Yani sahih derecesi daha üstün olmayan bir hadis nakledeceğim. Bakınız kızı Fatıma radiyallahu anha ile amcasının oğlu Ali'yi evlendirdi. Çok ileri yaşlarda değillerdi. Yani yirmi yaşlarında delikanlılar olarak evlendirdi. Sahih hadisi şerif naklediyorum. Menkıbe değil. Bir namaz vakti Ali kendisi anlatıyor üstelik. Gitmiş kapılarını vurmuş "namaza kalkın çocuklar" demiş. Çocuklarını, kızını ve damadını ki Ali'de onun bir tür evlatlığıdır. Yani Ali'yi de o büyüttü çünkü. Kapıyı vurmuş çocuklar namaza kalkın demiş. Bütün

anneler, babalar sabah namazına çocuk kaldırma olarak bunu dinlemelidirler. Anneysen dinle babaysan dinle. İlerde olacaksan dinle. Torun sahibiyse dinle. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hamur yoğurur gibi insan yoğurmadı. İnsan eğitir gibi insan eğitti. Vurmuş kapılarına hadi namaza kalkın çocuklar demiş. Ali diyor ki, Nesaî'den naklederek söylüyorum. "Sesini duydum" diyor. "Uyandım ama gözlerimi ovuşturmaya başladım" diyor. Sonra tekrar gelmiş efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Baktı ki evde bir hareketlilik olmadı bizim. Tekrar gelmiş. "Çocuklar hâlâ kalkmadınız mı?" demiş. Ali'de cevap vermiş. Dikkat ediniz. "Yahu her şey Allah'ın elinde değil mi, kalkıp kılmamızı dileyseydi kalkardık işte" demiş. Cevap hazır. Uyku sersemliğiyle Peygambere böyle cevap vermiş. Ali, Ali, Ali bin Ebu Talip radiyallahu anh raşid halifemiz başımızın tacı, gözümüzün ışığı. "Allah isteseydi kalkardık işte" demiş. "Tekrar kalkın çocuklar" demiş. Diyor ki Ali radiyallahu anh sonra kalktı o da elini dizine vurup vurup, "şuna şuna bak Allah dilerse kalkarmış, Allah dilerse kalkarmış bir de tartışıyor benimle" dedi, gitti diyor. "Serseri kaç kere geldik" dememiş ama. Koca Peygamber kapına geliyor kaldırıyor. "Şuna bak verdiği cevaba bak" dememiş. Kendi dizini dövmüş Ali'yi üzmemek için. Dizine vurmuş ama. "Dizine vura vura gitti" diyor. Yeni evlenmiş, delikanlı yeni evlenmiş bir kız. Yani zannetmeyelim ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ağzından bir cümle çıktı hemen çoluk çocuk onu uyguladılar. Yok canım. O da babaydı. O da kocaydı. Hanımlarının onu üzdüğü şeyleri toplasak koca bir kitap olur. Ama sabretti. Çünkü o çünkü o nesil yetiştirme derdindeydi. Saksısında çiçek yetiştirmiyordu.

Biz ümmeti Muhammed olarak sevgili Peygamber aleyhissalam efendimizin namazını, seccadesini, sarığını, misvakını aldık. Nerde bunlar? Bu da Peygamberin sünneti. Hacı efendiler, Allah rızası için hurma getirmesinler. Hurma bizim piyasalarımızda da var. Bu sünnetlerini o hurma ağaçlarının diplerinde ki topraklardan emip getirsinler bize. Bizim hasretimiz hurmaya değildir. Kırk kere çocuğunu kaldırdığı halde kalkmayıp kendi dizini döven ama çocuğuna bağırmayan şefkatli babayı istiyoruz. Ali de yaramazlık yaptı demek ki, Fatıma da üzdü babasını demek ki ama ne olacak Muhammed aleyhissalam gibi bir babam var. Dizini dövüyor çocuğunu dövmüyor. İçine basıyor çocuğuna kusmuyor.

Medine'de çocuk da yetişti. Uhud dağı Medine'de de bu dağlar hangi Medine'de. Bunlar Medine ürünü. Ve çocuklarla kardeşler, çocuk gibi oynayan bir Peygamberimiz var bizim. Mescidin içinde namaz kılarken yolda iken çocuk gibi oynuyor. Biz ümmeti Muhammed'iz. Sabırlıyız. Anne istiyoruz. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellemi taklit ediyoruz. Yumuşakız. Merhametliyiz. Bu yumuşaklığımız var. Rabbimizden sevap olarak bize geri geleceğine iman ediyoruz. Böyle iman ediyoruz. Yine sahabe diyor ki, bir gün bir yemeğe çağırıldık diyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizi de aldı, beraber yemek için çıktık. Yolda giderken Hüseyin'in oynadığını gördü. Normal işte beş kişi gidiyorlar diyelim. Hepimizi geride bıraktı hızlı bir şekilde koştu torunu Hüseyin'i yakaladı. Ama çocuk da yakalanmak istemiyor oraya koştu buraya koştu dakikalarca oyaladı Peygamberi diyor. Sonunda yakaladı onu yani beraber protokol içinde bir geziye gidiyorlar. Torununu görünce protokolü unutup. Torunuyla ebencilik oynuyorlar. Rahmetellil âlemin bu. Sadece vakıf kurup Afrika'daki açları düşünen Müslüman değil. Kendi torununu da düşünen bir Peygamber bu. Sonunda çocuğu yakalamış. Çocuğu sahabe tarif ediyor. Bir elini çenesinin altına koydu diyor. Öbür elini de kafasının sütüne koydu. Çocuğunun kafasını eğdi yüzünü gözünü öptü diyor. Niye böyle yaptı? Çünkü kaçtı çocuk oyaladı ya onu. Öpmeyi de daha ağırdan yaptı bu sefer sallallahu aleyhi ve sellem. Rükû öğreten Peygamber. Çocuk öpmeyi öğretiyor. Sadece rükû ve secde mi öğreniliyor Peygamberden. Sabırlı merhametli başında torunlarıyla oynayan dede şakalaşan dede. Şaka yapıyor. Ciddi olduğu zaman ciddi. Şaka olduğu zaman şaka.

Kardeşler,

Farklı sahabelerin farklı hatıraları var. Yine Buhari'den ve Müslim'den bir hatıra nakletmek istiyorum. Muhammed Bin Rebi' isimli sahabe diyor ki, dikkat ediniz hatırasına. "Beş yaşındaydım" diyor. "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizim evimize gelmişti" diyor. "Evimizde bir kova su vardı" diyor. "Beni o evin bahçesinde oynarken gördü" diyor. "Ağzını kovadan su doldurdu geldi, benim yanıma fuu diye suyu yüzüme fışkırttı" diyor. Çocukla misket oynayamamış. Bilgisayarı da yanında olmadığı için ağzını su doldurmuş çocuğa su fışkırtmış. Ebecilik oynamış. Gittiği bir evde çocuğun gönlünü yapan Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem. Kültür budur. Bizim kültürümüz budur kardeşler. Böyle bir kültürü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden almak zorundayız. Namazımızı aldığımız gibi namaz Peygamberden oruç da Peygamberden. Aile ve çocuk kültürü batıdan, televizyonlardan. Buna iki yüzlülük de diyebilirim. Yüzsüzlük de diyebilirim. Sabırsız babalar, sabırsız anneler, ne yapacağını bilemediğini zannedenler. Resûlullah önümüzdedir sallallahu aleyhi ve sellem.

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhuma diyor ki, "Peygamber aleyhisselamın evindeydi." Diyor ki, "teyzesi Peygamber aleyhisselamın evinde misafir kalmıştım." Gece namazına kalktı sallallahu aleyhi ve sellem. Hemen bu da abdest almış. Gitmiş efendimiz aleyhisselamın yanında namaz kılacak. Cemaat olmuş ona. Bir karış gerisinde namaz kılmış. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de eliyle tutmuş onu kendi hizasına getirmiş. O rükuya gidince "bir daha geri kaçtım" diyor. "İkinci rekâta kalktığımda baktı ben geri gittim. Bir daha tuttu eliyle bir daha beni getirdi. Gene geri kaçtım" diyor. Namazdan sonra demiş ki, "yavrum, seni ben öne getiriyorum aynı hizaya geliyoruz niye geri gidip duruyorsun?" Bu yaptığı yanlış çocuğun. Seni Peygamber getiriyor, "burada duracaksın" diyor. Rükuya gidince kaçıyor. Demiş ki, "Ya Resûlullah sen Allah'ın Peygamberisin, benim gibi bir çocuk seninle aynı hizada durur mu yakışmaz onun için geri gittim" demiş. Yaptığı yanlış, "sana Peygamber burada duracaksın" diyor. Ama çocuk aklınca ahlakî bir şey yapmak istemiş. O zaman bana dedi ki diyor, "Allah'ım bu çocuğa ilim öğret, bu çocuğa derin anlayış öğret diye dua etti" diyor.

Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz hazır pamuktan yastık yapmadı. Kayaları öğütüp pamuk haline getirip yastık gibi kullandı. Bunun üç tane, beş tane örneği yok. Ashabı Kiram'ın geçmişini biliyoruz. Yaşadıkları vakıaları biliyoruz. Ashabı kiramı tanıyoruz. Bugün evlerimizde biz ne kadar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sabrını gösteriyoruz? Beton abide haline getirdiğimiz evlerimizde çocuklarımızın oyunu için ne kadar fırsat ayırabiliyoruz? Çocuklarımızla beraberliğe ayırabildiğimiz vakit ne kadardır? Çocuklarımızla çocuklaşma kabiliyetimiz ne kadardır? "Çocuk büyüten, çocuklaşsın" buyuruyor Peygamber aleyhisselam efendimiz. Çocuğun seviyesine inmedikçe merhametli bir baba, merhametli bir anne olamazsın. Çocuğun seviyesine inmek zorundasın. Çocuk senin seviyene çıkamaz, çıksa çocuk olmazdı zaten. Bu bizim Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Enes İbni Malik diyor ki " On seneye yakın zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in evinde kaldım" bakınız on sene, on sene. Bu on senede altmış üç savaş yönetmiş sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz. Yüzlerce mi, binlerce mi protokollü toplantılar yapmış, yabancı elçiler gelmiş gitmiş. Medine'de yangın olduğu günler olmuş, Medine'de çarşıda kıtlık olduğu günler olmuş. On yıllık bir devlet toplumu düşününüz. Bu on yılda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin ayağının dibinde durmuş bu çocuk. Cümlesine dikkat ediniz, ne diyor? "On yılda bir kere olsun niye böyle yaptın? sorusunu Resûlullah'tan duymadım" diyor sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz. Hiç mi Enes yapmadı, hiç mi savaştan, kıtlıktan, sıcağın, bunalmadı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. "Bugün

çok sinirliyim, yanıma yanaşmayın" diyeceği hiç mi pozisyon olmadı? Hâlbuki bu on yıl stres yılı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem in. Bir defa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu on yıl içinde altı tane yavrusunu toprağa gömdü. Hiç mi Enes cenaze gününde ayağına takılıp rahatsızlık vermedi? Amcası hunharca şehit edildi, onlarca sahabe şehit edildi bu on yılda. Hiç mi şehit günlerinde, Uhut günlerinde, Hendek'teki o açlık günlerinde hiç mi bunalmadı, hiç mi stresi yoktu hiç mi sıkıntılı günü yoktu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in de Enes ibni Malik "bir kere olsun duymadım niye böyle yaptın sözünü."

Tabakları, çanakları kırıldığı zaman da hanımlarını ikaz etmiş "bakın bizim ömrümüz olduğu gibi, ecelimiz olduğu gibi bu tabakların da bir eceli vardı. Çoluk çocuğa bağırmanın bu yüzden" dermiş. Subhanallah. Bu ne merhamet ya. "Benim ecelim var, tabağın da eceli vardı kırıldı" diyor. Ee tabak takımları. Nedir? Bir tabağı var, bir de tencereleri var zaten başka bir şeyleri yok ki. O da yenisi yapılması için kim bilir Yemen'den bir daha gelecek. On iki düzinelik takım değil. Çömlek, bildiğin çömlek, çömlekten de bir tabak. Yemen'den gelecek, Şam'dan gelecek bir tabakta yemek yiyecekler "dokunmayın çocuklara, dokunmayın, eceli vardı kırıldı" diyor. Merhamet, merhamet. Bu merhameti gösteren anneye de Allah'tan rahmet. Kap çanak için, perde için, zımpara halı için, çocuğa bağırana da Allah'tan hak ettiği. Halıyı çizdi, duvarı lekeledi, bardağı yanlış yere koydu, deterjanı dökerken filan parmağıyla döktü yani öyle dökülmez, deterjanın da bir dini var çünkü. Deterjan da din maddelerinden biri aman Allah'ım. Zemzem eskiden belli bardaklarla içilirdi az olduğu için, şimdi zemzem kâselere çıktı elhamdülillah. Deterjan dini çıktı ortaya deterjan. Nasıl kullanılır, hangisi efedaldir, kendine göre bir din o da. Deterjan yüzünden şu camı açtı, şu camı kapattı yüzünden ayakkabısını şuraya koyacaktı, buraya koydu yüzünden, okuldan geldi çantasını oraya koyacaktı yanlışlıkla oraya koydu. Ya da çanta önce hijyenik temizliğe tabi tutulacaktı da sonra kömürlüğe konacaktı, ayakkabılığa konacaktı. Mesela böyle taktik hataları. Uluslararası sorunlar bunlar tabi. Bunlar için çocuğu bin defa azarla, bin defa. Çocuk senden üç bin, beş bin defa bağırma çağırma cümleleri duysun sonra on sekiz, yirmi yaşına geldiğinde sana mı soracak evleneceği zaman? Zaten "yok" diyeceksin, sen "yok" diyen bir babasın, "yok" diyen bir anasın sen. Sözlüğün yok üzerine kurulu senin.

Çocuklardaki kredimizi bitiriyoruz. Peygambere bak, Peygamberinin şefaatine muhtaç ümmete bak. Kravatı bozulur diye çocuğunun elinden bile tutmaya çekinen babaya bak, ashabının çocuklarını toplayıp onlarla deve oyunu oynayan Peygambere bak sallallahu aleyhi ve sellem. Abdullah İbnil Haris diyor ki: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir gün yola çıktı. Abdullah ibni Abbas, Ubeydullah ve Kuseyr isimli amcasının oğlu, küçük çocuklar hepsini topladı, onları bir yerde böyle sıraya soktu. "Çocuklar yarış yapıyoruz, yarışı kazanana hediye vericem dedi" diyor sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz. Ya on dakika önce, ya yirmi dakika önce, ya o anda Cebrail yanındaydı ayetler indiriyordu, ayetler indiriyor. Ayetler göklerden aşağıya boşalıyor. Peygamber çocukları dizmiş yarış yaptırıyor onlara. "Haydi çocuklar" Onlar da koşmayı bırakmışlar, gelmişler beş, altı çocuk yere yatırmışlar Peygamberi, kimi sırtına çıkmış, kimi kafasına çıkmış o da onları okşuyor, öpmeye çalışıyor ashabının çocukları. Tören saati, protokol saati değil çocuk saati.

Yabancı elçiler gelmiş Müslüman değiller, sahabeye tembih etmiş, "yanıma kimseyi sokmayın" demiş. Torunu Hasan da gelmiş dedesinin yanına girecek, oradaki görevli sahabe de tutmaya çalışıyor, şimdi vursa olmaz Peygamber torunu, vurmaya çalışıyor. "Dedemi isterim, dedemi isterim." Bağırıyor gürültü olmuş orada. Kalkmış efendimiz "size tembih etmedin mi?" demiş, "içerde yabancılar var." "Ya Resûlullah" demiş, "torunun". Kural büyük içindir çocuğa kural olmaz bırakın çocuğu"

buyurmuş. Kural büyük içindir. Rahmet rahmet rahmetellil âlemin. Törenlerde ama. Eve gelince ceberut baba, kanun baba. İhtilallardan kurtulduk, Müslüman babalar kaldı ihtilalcı. Şimdi gün aşırı ihtilal ama rahmetellil âlemin Peygamberin ümmeti. Alimallah bir de tarikat erbabıdır, çarşaflıdır da. Ama kanuncu teyze. Kanuni mezarda, teyze burada. Mezarda eh be. Rahmetellil âlemin Peygamberin rahmeti, o âlemlere rahmeti senin çocuğunun üzerinde, senin evinde görülmeyecek de nerede görülecekti? Nerede görülecekti? Mecusiler bile o rahmetten istifade ettiler. Müslümanlar'ın çocuklarına mı o rahmet yasak?

Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ümmetiyiz. Ona göre namaz kılarız, ona göre oruç tutarız, ona göre zekât veririz, ona göre hac yaparız, ona göre kurban keseriz, ona göre teheccüte kalkarız, ona göre Kur'an okuruz, onun büyüttüğü gibi çocuk büyütürüz. Çocuğumuzun hoca yetişmesi önemli değil, doktor yetişmesi önemli değil, Kur'an hafızı olması önemli değil insan olması önemli. Otuz yaşındaki çocuk babasını ve annesini iki yaşında iken "canım babam" diye ayaklarını öptüğü gibi öpebiliyorsa o baba iyi babadır. Çocuk otuz yaşına gelinceye kadar becerip soğuttuysan çocuğu kendinden, sen iyi anne değilsin. Bir çocuk "senin anneni evde kaynana olarak istemem biz ayrı evde oturalım" diyen evlilik adayına "annemden ayrılmak diye bir kelime kullandın sen değil mi? haydi selamunaleykum" deyip gitmiyorsa o anne iyi anne değildir. Veya anne iyi de evlattan nasibi yoktur o evlat çünkü evlat değildir. Ne demek annemin üzerinden pazarlık, ha evleneceğiz diye? "Kâinata üç milyar kadın var, ama bir tane anam var benim. Benim anam hâlâ benim anam ve ben hâlâ yeni doğduğum gün gibi kundaktayım ve kucağındayım yaşımın ne olduğu önemli değil" dedirte bilmeli anneler. Deterjan yüzünden, put perde yüzünden, put çanaklar yüzünden, putlaştırılmış ev düzenleri, koltukları vesairesi, mobilyası yüzünden çocukların gönlü kırılmamalı. Allah'ın haramlarından bir haramdan dolayı kâinat çökmeli, ev yıkılmalı, hicret etmeliyiz. Kızımın başı açıldı diye bu diyarlardan terk edip gitmeliyim ben. Ama perde yanlış kapatıldı, dantel yanlış yere kondu diye benim çocuğuma söz sözlenmemeli. Çamaşırını uluorta bırakmış, bıraktıysa bıraktı. Namazı yarım bıraktı derkenki heyecanı "ayakkabısını filan yerde bıraktı" derken gösterme.

Gazabın, şiddetin, heybetin Allah'ın dini için olsun. Ama Ali'yi uyandıran Peygamberi unutma, kendi dizini döv. "Şuna bak, şuna bak Allah isterse kalkarmış "de dizine vur. Ali'ye vurma. Çünkü Ali senin dinin için cenklere çıkacak inşallah. İlk savaş tatbikatlarını senin üzerinde yapmasın çocuk. Yıpratma çocuğu, helak etme. Sen on sene Medine'de uğraş sonra sancağını Üsame'ye ver git. Siyaset bu işte. İçoloji, psikoloji anlamam ben. İlim ilimdir amma din de dindir, Peygamber de Peygamberdir.

Kardeşler,

Kanun, altı kanun saydık. Bir; dolu dolu çocuk sevgisi. Öyle canım yavrum, filan çiçek miçek onlardan söz etmiyorum ben. Peygamber ve namaz ne demek biliyor muyuz? Biliyoruz. Namazı bile çocuğu için bozan Peygamber var ya. Sevgi budur, sevgi. İki; doya doya dua. Bir saat, iki saat. Sadece hasta ve yaramaz çocuğa değil ha, asıl çocuk sağlamsa, iyiyse asıl dua o zaman zaten, "bozma bunu Ya Rabb'i, daha iyi yap" diye. İyinin iyisi var. Üç; ne görmek istiyorsun ilerde, o muameleyi yapacaksın. Mücahit çocuk yetiştirmek istiyor, çocuğun eline çatal bile vermiyor gözüne batırır diye. On yaşında kız çocuğu hâlâ domates soymamış, müthiş bir anne ve eş olarak yetiştiriyor şu kadar ki tencereye hiç tutmamış kız. Yirmi beş yaşında hazır çorbayı kaynatmayı bilmiyor, iyi bir anne olacak ama iyi bir eş olacak. İyi bir itilmiş eş yapıyorsun sen onu. Ne görmek istiyorsun, ne bulmak istiyorsun doğduğu günden itibaren o eğitimi vereceksin öyle davranacaksın. "Benim oğlum benim oğlum âlimdir."Bitti. E şimdi kitap yırttı. "Yırtsın âlimdir bu" diyeceğiz.

Ve sabır... En az Nuh aleyhisselam kadar sabredeceğiz. Sabredecek. Bıkmak, usanmak, beddua etmek yok. Ve çocukların oyun hakkı ama put oyunlar değil. Putperestliği teşvik eden, zinayı kışkırtan oyunlar değil. Helal, mübah, caiz oyunlarla çocuklarımızı oynatacağız. Bilhassa çocuklarımızı tabiatla buluşturacağız. Ormanlarda çocuklar kaybolsun, saatlerce birbirlerini arasınlar, otların içine düşsün kaybolsun çocuklar. Derelerde ayaklarını yıkasınlar. Bu tip oyunları şu teknolojik çingırlardan kurtarmak lazım çocukları. Nasıl olsa bir gün bulacak bari çocuğun küçüklüğü tabiatla iç içe olsun.

Ve Medine kanunu, kanun no: altı. Bütün kanunların kanunu. "Çocuğu eğitmeye gerek yok, kreşlere gerek yok, anaokullarına gerek yok, hiç öğretmenlere gerek yok herkes anasını yetiştirsin. Çocuğunun anasını yetiştiren çocuk yetiştirmiştir, anasını yetiştirmeyen saksıda çocuk büyütecektir Ne kadar büyütürsen artık. Bu kanunlar Medine kanunlarıdır. Buradan Üsâmeler çıktı, Enesler çıktı, Abdullah ibni Abbaslar çıktı, Abdullah ibni Zübeyrler çıktı radiyallah anhum. Bizden de ne çıktığını hep beraber görüyoruz.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve ala âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin.